

ŽIVOT BEZE SPÁNKU

Aziyadé Baudouin-Talec

„Největší část skutečně prožitého života spočívá v nepatrných detailech, nesdělených a nejspíš ani nesdělitelných zážitcích, které nic nezaznamená.“

A. Chastel, *Fables, formes, figures*, Paříž: Flammarion, 1978, I, s. 15.

„Budeme-li chápat jazyk jako staré město s řadou uliček a náměstí, se starodávnými byty, strženými, asanovanými a nově vystavěnými čtvrtěmi a předměstími, které se stále rozšiřují, podobal jsem se člověku, který se vinou dlouhé nepřítomnosti v této aglomeraci nadále nevyzná, který už neví, čemu slouží zastávka tramvaje, co znamená zadní dvůr, křižovatka ulic, velkoměstská třída nebo most. Celá struktura jazyka, syntaktické uspořádání jeho jednotlivých částí, používání znamének, spojek a nakonec i pojmenování obyčejných věcí, to všechno bylo zahaleno neproniknutelnou mlhou. Také tomu, co jsem kdysi v minulosti napsal, ba zejména tomu jsem už nerozuměl. Nemohl jsem se zbavit myšlenky, že věty jen předstírají smysl, že jsou nanejvýš berličkami, výstřelky naší ignorance, jimiž podobně jako některé mořské rostliny a živočichové svými chapadly slepě tápeme ve tmě kolem sebe. Právě to, co má vzbudit dojem cílevědomého intelektuálního úsilí, formulace myšlenky pomocí jisté stylistické dovednosti mi teď připadalo jako liché a bludné počínání. Nikde jsem neviděl souvislost, věty se rozpadaly do slov, slova do svévolného sledu písmen, písmena do pokřivených znaků a ty do modrošedé, tu a tam stříbřité lesknoucí se stopy, kterou vypustilo jakési plazící se stvoření a zanechávalo ji za sebou.“

W. G. Sebald, *Austerlitz* (2001), Praha: Paseka, 2009 (překl. Radovan Charvát), s. 111.

OBSAH

s. 3	.	.	.	.	8h23 (pokoj)
s. 5	.	.	.	.	9h39 (ulice)
s. 5	.	.	.	.	10h09 (metro)
s. 6	.	.	.	.	10h31 (ulice)
s. 7	.	.	.	.	10h56 (kancelář)
s. 9	.	.	.	.	11h41 (park)
s. 10	.	.	.	.	12h03 (metro, ulice)
s. 12	.	.	.	.	14h49 (schodiště)
s. 13	.	.	.	.	14h56 (oční lékař)
s. 13	.	.	.	.	15h34 (kolo)
s. 13	.	.	.	.	16h08 (muzeum)
s. 15	.	.	.	.	18h47 (bazén)
s. 15	.	.	.	.	20h49 (auto)
s. 18	.	.	.	.	23h33 (vesnice)
s. 18	.	.	.	.	01h50 (ateliér)
s. 19	.	.	.	.	04h36 (místnost)
s. 19	.	.	.	.	06h40 (nádrž)
s. 21	.	.	.	.	7h06 (zahrada)
s. 23	.	.	.	.	8h23 (řeka)

Něco jako fascinace... A ty zvuky?

Je to zvláštní.

Obdélník a tvoje tělo.

Uprostřed.

Říkáš si.

Lehký tlak těla na matraci

Kůže, obal masa

natažená v celé své délce

Někdo otočil prostor

Někdo převrátil prostor

ne úplně

obrácený prostor odrážející se na jedné z vnitřních stěn tělesa

krychle?

Ne, křivý rovnoběžnostěn, o tom není pochyb.

Podlahy

Budovy se neustále hýbou –

neznatelné sesouvání

a ty, v přesném čase této skuliny-minuty

tvé tělo nehlučně natažené

noční zasněžený nebo denní prostor – spleť ulic

Budeš mi o tom vyprávět?

Nebo jako by to byla bouře, noční můra a průtrž mračen

voda stéká a bubnuje

takatak – pleskpleskplesk

Lhal bys, kdybys řekl, že nikdy nespíš.

„Nikdy nespím.“

V noci jako ve dne. Vzhůru.

Ti, kteří mohou vyprávět,

chodí ulicemi ve dne jako v noci. Ale ty.

Oči dokořán dokonce i –

Tváří v tvář naprosté tmě říkáš –

– Co to povídáš?

[Spiš s otevřenýma očima.]

Pořád mluvíš. Mluvíš, když sníš, a když se probudíš, mohl bys dál mluvit o svých snech.

⟨Auto na tebe čeká.⟩

Byl bys touto osobou. Tou, která je vidět nehybná na rohu ulice. Nebo někde jinde na ulici. Na lavici?

Ne, spíše vestoje.

Jak čeká. Nebo ne tak docela. (Zpíváš si.) Je na tom něco – probereme společně.

Buďte ve –

Díváš se na tváře

tváře, odstíny, kůže denní, noční, co na tom sejde. Zbarvení ulice.

O důležitosti každé věci.

Díváš se do dvora, oči koček úplně jasně září v příšeří. Jedno oko oranžové, druhé zelené.

Perské kočky. 10 koček v jediném bytě o rozloze přibližně 25 m².

Každá z nich má na krku rolničku. Slyšíš trajektorie jejich pohybu podle hlasitosti a rytmu toho tajuplného zvuku.

Nebyla by to náhoda, kdybys –

mohli by tě najít na –

stromy jsou tak zelené
nepředstavitelná barva
není to otázka odstínu / ekvivalence atd.
je to otázka kontrastu: protože když ve tmě zvedneš hlavu, pomyslíš na tu nemožnost: nemožnost
květiny v noci. Napadlo tě to někdy? Je to úplně absurdní.
Liška v noci: ano, tu si bez problému představíš – ale kytku, bílou
nebo víc kytek, na stromě, jako oči otevřené do tmy, po dlouhé hodiny – nemožné.

Nadechni se, nadechni se, ano, to je ono. Světlo, skládáš světlo okolo –
Křik (pronikavý hlas) a souběžně s tím průtrž mračen – právě pod tebou kašle.
Může se to?
Posloucháš vše, předáváš to dál: dítě křičí, vzlyká, křičí, do křiku zpívá, pobrukuje si...
Co to je? Vzlyky-nápěvy. Vnímáme, jak jeden hlas umlká, ten druhý pokračuje, téměř nepohnutě.

Na druhé straně si vzpomínáš na to jemné: „Nasad' si to, no tak, nasad' si to, pojd' sem, no tak, nasad'
si to, nasad' si to, no tak, ano, takhle ti to bude slušet... no tak, nasad' si to, pojd' sem.“ neochvějně
opakováno po dlouhou dobu (dítěti, které se nechce obléct), bez jediné změny v tónu hlasu.

Mouchy v bytě, ale ne-bzzzz to příliš nahlas – jenom tak akorát. Dvě mouchy v bytě.
Překrývá se to: náhodné pronikavé výkřiky a šepot much
(plus další zvuky, které se postupně přidávají)

Hele, to dítě tam skoro není, jenom jeho blond'até vlásky v jednom rohu fotografie – blesk v dáli
(jenom zvuk), – na zadní straně je několik vět, ale napsaných spěšně, zkrátka příliš rychle – jako
moucha, která ulétla z igelitového pytlíku, šup, bzzz, a oknem pryč.

Křik racků. Tak, šup, pauza, starý tlustý racek zavěšený ve vzduchu (až donedávna jsi nevěděl, že se
rackové mohou dožít až 15 let) za letu chytá kousek chleba vyhozený do výšky – oslepující slunce
šesté hodiny večerní – v jaké době? Už nevíš.

Procházíš obrázky.

Kolik je hodin? Je ráno.
Světlo se objevuje a klouže po fasádách.
Zaznamenáváš si:
Ulice 1: slunce se odráží v oknech a promítá na protilehlá okna abstraktní světelné obrazce.
Ulice 2: světelná chodba.

Lešení stoupá až do čtvrtého patra.
Zvlnění sítě na lešení. Proměnlivé stíny.
Fasáda z opracovaných kamenů na chvíli pokrytých zlatem – je to jako věčnost
Jako upřený pohled ikony.
Jako dva andílci s harfíčkami a pletí do oranžova, kteří sedí na obláčku
mezi těžkou nehybností budovy a mlžnou konzistencí sítě.

Hýbeš se?
Aniž bys vstal, pohneš svým tělem na posteli až do bodu A: představuješ si sebe, jak stojíš.
Představuješ si prostor bytu viděný shora, na podlahu si kreslíš plán a pak si v mysli děláš model...
Nakonec ten prostor roztáhneš, uděláš čtvercovou vstupní chodbu, salón vejčitého tvaru, uděláš
kolonádu – to se ti vždycky líbilo – s fontánou uprostřed. Procházíš se tímto novým prostorem. Hů-ů!
To je srandovni, slyšíš ozvěnu. V každé místnosti je krb, strop je velmi vysoko, bez ozdobných lišt.
Podlaha je z cedrového dřeva. Všude jsou rozmístěny květiny a velká okna, obří zrcadlo, které
umožňuje –
No, tak to by stačilo se zařizováním interiéru.

Přitom nejsi ani zesláblý, ani nemáš slabou vůli. Nakonec vstaneš.

Drobné spory.
Bydlíš na prahu.
Nebo na chodbě mezi byty.
Na švu. Na palisádě.
Mohli bychom říci na okraji, nebo na hraně.
Musíš se odsud dostat. Okolo očí se dělají vrásky. Oči, oči, oči... doleva, doprava, doleva, dolů a...

Ale teď, když se podíváš přímo doprostřed, tak je tam rozmazaný bod.
Je tam dál, i když hýbeš očima.
Občas je to spíš jako ostrý bod uprostřed rozmazaného okolí. Občas se taky probudíš a je rozmazané všechno. Skoro nikdy to není všechno úplně ostré.
Založit každou eventualitu, každou událost na rozmazanosti, na tom faktu rozmazanosti a na rozmazané zóně, která se pohybuje zároveň s tebou.
Je to jako horko, které rozechvívá silnici, brýle krátkozrakého člověka, které tam leží, průsvitné okno.
Je to vrstvička mastnoty ze špinavých vlasů, která obtiskla svou stopu na sklo autobusu před několika hodinami. Dny, týdny? Ano, ale –
Je to vyleštěný kov rámu prázdné vývěsní tabule, v němž se odráží sotva rozeznatelné siluety.
To oko promítá tuto nemožnost. A teď, když opravdu nevidíš jeho pohled: jenom rozmazanou siluetu: jeho oči, přibližně jejich umístění v obličeji. Ale výraz jeho pohledu. Směr, to, co by to – O jakém pohledu to mluvíš?

Řekli jsme, že necháme obrazy být. Díváš se do rámu dveří. V tu chvíli náklon slunce náhle v celém bytu vykreslí dráhu ze světla a stínu – potom tmavá chvilka. Proplouvá mrak. Stoupneš si do pohyblivého trojúhelníku světla, který se zmenšuje s každou přečtenou stránkou. Knížka položená na parketách před chvílí byla v diagonále paprsků, teď se nachází ve stínu.
Co se stane, když zůstaneš s otevřenýma očima nehybně sedět?

Uděláš: záběr na ulici, schody, cestování podzemím. Stoupneš si, jdeš chodbou, otevřeš dveře, bouchneš jimi, sejdeš ze schodů, s každým krokem lehké zaskřípnutí – žádný koberec – ruka ti klouže po zábradlí. V každém patře obdélník světla úhlopříčně přes schody. Dveře 1, dvůr, dveře 2, chodba, dveře 3 těžší. Prosvětlená ulice, budovy ze světlého kamene. Fasády, fasády, obchody, znovu, znovu, znovu.

Metro – schody. Klap, klap, klap, klap, klap. Břink, cvak. Šup.

Teď slyšíš hlas té osoby na nástupišti naproti, jako by ti šeptala do ucha, to parabolický efekt zakřivení dlážděné stěny. V jakém jazyce?

Pozoruješ princip uspořádání 1.
Na podlaze. Rovnou. Posloupnost 4 igelitových pytlů v řadě za sebou. Složená peřina. Složené, vyrovnané oblečení. Květiny na bílých dlaždičkách.
Malý napěchovaný polštář.

Nastupuješ do soupravy:
Černé, vlnité vlasy, polozavřené oči, jemné rty, neslyšitelný hlas.
Otoč hlavu vlasy sepnuté, zezadu brunetka.
Vedle není vidět, ne naproti, blondáto-bílá, účes, vlasy zatočené.
Muž v modrém, brýle, krátké vlasy.
Odráz vyvolává dojem dlouhého, protáhlého obličeje a tím to nekončí, trochu proplešatělý, brýle, šedobílé vlasy, sedí a listuje, listuje.
On, kšiltovka, brýle, hnědovlasý kučeravý, a ten přízvuk, americký přízvuk.
Budeš muset pokračovat: žena a malá blondáta holčička, prochází dozadu, zátylky, otočené hlavy, tahle má skládanou sukni.
Tady, brunetka s ofinou, černá čepice, malá ústa stažená do smutného výrazu, opřená o sklo. Možná dýchá.
Blondáta, koňský – ohon, modré oči, prázdný pohled.
On, oči pařížská modř, téměř řecký profil, brunet, čeká, otáčí – hlavu.
Velký, stojí, tmavě černá pleť, velká hladká ústa, krátké kudrnaté vlasy, pohled – nehybná tvář.

Stará sedící žena, zrzavé prořídle vlasy, stínované – sluneční brýle,
černá kabelka, deštník, téměř pláče.
On, jde, vlasy zakrývají obličej, pohled – vyhybavý, pak se opře o posuvné dveře.
Sedící muž zralého věku, husté obočí, šedobílé vlasy – sčesané dozadu, knír, dlouhý, antracitově šedý
kabát, ostrý pohled.
Ona, sedí, oči – modré, černé vlasy, bledá pleť, pohled pluje, špičky tenisek opřené o zem.
Černý oblek s kravatou, mladý, krátké kaštanové vlasy, obličej natočený směrem nahoru, lehký úsměv.
Kulatý obličej, oči nevkusně naličené, oči zelené? Malá ústa – zakulacená, vlasy odbarvené na blond,
kořínky hnědé.
Dlouhé smutné blondáté vlasy, modré oči, mrzutý výraz.
Z profilu, orlí nos, krátké černé vlnité vlasy, zapomněl si deštník, dvě hnědovlasé děti, úsměv.
Brunet, zvlněné vlasy, zezadu, pokoušet se vidět jeho obličej, nemožné.
Blondátá, modré oči, make-up všude okolo jejích panenkovských očí, růžová ústa, mandlovitý obličej,
hladká pleť, mluví, nekonečný hlas.

Výstup z metra: rozmazané nábřeží. Už to zase začíná.

Zdvojení každé čáry.

Vibrace?

Mrak ve tváři.

Roztřesenost vetkaná do rysů.

Dva zastavené vlaky, rovnoběžné čáry.

Rozmazanost oken se vpíjí do zbytku obrazu.

Obnovit obraz, obnovit ostrost obrazu: realita se nevrací – do správné polohy. Jasný obraz.

Proč jsou všechny listy na tom stromu rozmazané?

Jdi, jdi.

Šup! Zahýbáš doprava. Blondátá holčička u nohou své maminky se dívá, jak procházíš kolem.

Tady! Šup! Už je pryč. Pár v pěřových bundách, se třemi dětmi.

Projít kolem pošty pokračuješ rovně. Pohovka na chodníku.

Podívej se na střechy těch kamenných budov, vikýře ze špičatých kamenů! Starý hrad? Anglického
stylu? To je jedno, 1820?

Stará žena jde se svým psem. Šup!

Muž, šedé vlasy, vrhá pohled. Jaký je ten pohled? Pronikavý? Modrý.

Něco říkají a dělají přitom velká gesta.

Prázdná ulice, obchod vše za 3 eura, zatáčíš doprava.

Velká třída, ulice lemovaná ohromnými betonovými stavbami.

Tramvajové koleje, rozestavěné budovy, restruktura.

Budova, která připomíná bunkr. Zdi bez oken, zvláštní nápad.

Skupinka mladých Afričanek, které si vedle benzínové stanice vyměňují nějaké věci, navršení hlasů v
souvislém toku.

Zatáčíš těsně před mostem, šup!

Vstupuješ do parku: velký obdélník na břehu Seiny, vodorovné čáry, uprostřed obří koule, měřicí
stanice ovzduší v Paříži (teplota, složení ovzduší...). Muzeum: dospělí 16 euro, děti 12 euro, do 3 let
zdarma.

Jdeš podél křovisek. Zatáčíš kolmo doleva, scházíš dolů, přecházíš malinký most, pohled doprava,
malé křoví ve tvaru schodů, kapka na ruce, šup: začíná pršet.

Blížíš se k Seině, křik racků, silný vítr, flilt, jsi na pláži na Cap Coz v zimě.

Finistère. Díváš se na oblohu, jednotvárně šedá? Ne, jedna masa mraků je tmavší.

Děšť je prudší, vítr silnější, šup, schováváš se pod betonovou stříšku.

Otec a syn hrají fotbal.

Projít parkem zpátky v opačném směru, v dešti.

Zákaz vstupovat na trávník.

Tři mladé holky v pěřových bundách si povídají.

Rodiče s dítětem v kočárku vstupují do parku v dešti.

Odejít, vydat se nejkratší cestou, kudy přesně? Šup, tudy. Zkratka, zkoušet nové ulice.

Co je tohle za ulici? Jednoduché budovy. Staré, ale prosté. Zem ze štěrkovaného betonu.

Hele, tady to je.

Dvě dvojité dveře, jedny vchod, druhé východ. S domovním telefonem.
Výrovnávací komora. Ozvěna. Hlas v telefonu. Slečny recepční.

Rozlehlá znělá hala.

Mramor na zemi. Všechno vibruje.
Vpravo dvě hluboká křesla z černé kůže.
Velké zrcadlo, ve kterém se odráží vstupní hala a slečny recepční.
Zelená kytka? Ne.
Naproti, výtahy.
Hlasy, které přicházejí z dále z chodby.
Odrážející se smích.
Vše je prázdné a prosvětlené.
Nahoře na schodech vpravo, druhá recepce. Obývací koutek, s pohovkou z černé kůže, časopisy a plochou obrazovkou.
Hlasité procházení žen v podpatcích, vodorovné pohledy.
Stojíš, uprostřed, nehybný, posloucháš.
Ona přijde. Vyjít po schodech, chodba, tmavě modrý koberec.
Procházíš kolem velkých konferenčních místností.
Oválné dřevěné stoly obklopené těžkými křesly, kovový servírovací stolek na kolečkách s nápoji a sladkým pečivem, termosky s čajem, kávou. Na zdi visí zarámované reprodukce uměleckých děl. Bez oken.

Zastavuješ se před tmavými dveřmi. Ona je otevírá. Kancelář s oknem.
Hmmm. Chvilka ticha – Stille der Raum.

Sedáš si.
tady jsou srovnané ořezané tužky podívej jak je to pěkné
řada obyčejných tužek, ořezávkou, guma
zvýrazňovače
černé inkoustové pero
hrnek na tužky s nekonečným množstvím různobarevných propisek
sešíváčka s různými velikostmi spon
zásuvka na lepicí pásky
zásuvka na gumičky
post-it: čtvercové žluté, obdélníkové zelené, podlouhlé oranžové záložky
stůl je z ebenu
ruka na stole
Posloucháš svůj dech
Obdélník z červené kůže uprostřed je ke stolu připevněn čalounickými nýty s kulatými hlavami.
Stůl je na tebe moc velký: když natáhneš ruku, nedosáhneš na nic, když chceš něco vzít, musíš vlézt po čtyřech na stůl.
V první zásuvce staré fixy, olízneš špičku, aby ještě psaly.
Na list papíru červenou fixou zapíšeš:

*„Paštika z ticha
Paštika ze psa
Paštika z dívky – paštika z chlapce
Paštika z očí
Paštika z věcí*

Recept: Dobře promíchat všechny věci a přidat 500 gramů vepřového krku, 1 vejce, dvě polévkové lžíce mouky, Tři šalotky. Bylinky a koření. Prohnít, až to vše bude k nepoznání. Trochu povařit. Nakonec: jako masa neidentifikovatelné barvy.“

Okno je nalevo od stolu. Zvedáš se.
Vidíš

větve na stromě
zakryté zářivě žlutými listy, velké mandle
seskupené, propletené / stále ještě se drží

žluté listí jako tolik očí, které tě pozorují
A když se podíváš pozorně
všimneš si černé siluety, které se zlehka hýbe nad nízkými větvemi
a okamžitě poznáváš černého havrana
silueta abstraktně vykreslená rozložením žlutých listů.
Havran v zářivém rozpuku podzimu
jenž ohlašuje konec barev.
Tady budeš moct zůstat dlouho.

Otáčíš se ke stolu, zády k chladnému oknu. Koberec je tlustý, tmavě zelený, smrkový les při pohledu
shora. Kovová lampa s teleskopickým ramenem, oválná záře. Zhasínáš ji. Potemnělá kancelář.
Slyšíš hlasy za sebou, daleko, v jiném prostoru. Směrem k hale. Hlasy se překrývají. Sedí v diskusní
jámě.

Tady to trochu rezonuje, ne? To bude tou kulatostí.
Ovlivňuje to řeč?
Okraje jsou vysoké a tvrdé.
Tady se téměř nikdy nesedá. Diskuse se zadrhává jako stará deska.
Musíme najít nějakou jinou: čtvercová diskusní jáma vyhloubená v zemi?
Plovoucí diskusní jáma? uprostřed, jezera na Antarktidě nebo uprostřed venkovního bazénu?
Diskusní jáma-nora.
A uprostřed? Oheň? Nepohodlné. Konferenční stolek? Nic?
Sedíme tady. O čem se bavíme?
Je to trochu jako v rádiu. Stojíme okolo prázdnoty. Mluvíme. Posloucháme. Na dálku.
Jde to jinak.
Vlny. Diskusní jáma na vlnách. Sednout si do kruhu, ale v rámci nějaké architektury, jáma vsazená do
podlahy. Žádný nástroj kromě hlasu nevydává zvuk. *Prova d'orchestra*.

Nejsou ty voluty...? – Es ist dort gerecht – Non è come quella – No dice eso – Jak to říct? – No lo so –
Wenn wir über Architektur reden – La piu bella, di certo, non è questo – Zvířata na tapisérii? – Augen
auf der gegenüberliegenden – dimenticare tutto ci che riguarda l'oblio – Opakuje se to – Er spricht von
dem Tier –

Nejsou ty voluty...? – Es ist dort gerecht – Non è come quella – No dice eso – Jak to říct? – No lo so –
Wenn wir über Architektur reden – La piu bella, di certo, non è questo – Zvířata na tapisérii? – Augen
auf der gegenüberliegenden – dimenticare tutto ci che riguarda l'oblio – Opakuje se to – Er spricht von
dem Tier –

Nerozumíš tomu, co říkají.
Říkáš si –

Odkašlání. Trochu se vzdaluješ od těch hlasů. Teď už nejsou rozeznatelné. Mohutná zvuková plocha,
basy zní, jako by mluvili pod kobercem.
Diskusní jáma... Vracíš se do své kanceláře a vycházíš oknem. První patro. Stoupáš si na parapet a
sklouzáváš druhou nohou na parapet okna pod sebou.
Spouštíš se okolo okna. Tmavá místnost, jenom odlesk stromů. Šup. Nohy v písku. Malý parčík.
Strom s červenou kůrou, žluté kvajávy uprostřed krvavě rudého listí, vzadu zelená líska bez oříšků,
javor, javor klen.
Hele. Ten pták vyprsknul smíchy.
Rychlá kachna.
Roztomilí střízlíci jsou lehounčí jako –
Obří mravenci. A tohle, to je zvon? Ne, je to pták.
Lavice, do poznámkového bloku si zapisuješ seznam:
- matrace
- dřevěný nožík
- auto na pláži
- balení těstovin

- koncert
- hotelový pokoj
- káva

Slyšíš mohutnou zvukovou plochu. Jako by se blížila.
 Zvuk se naráz rozléhá po celém prostoru, rozptyluje se. Trvá to minutu. Proměnlivá intenzita.
 Tvé oči hledají předmět, se kterým by se ten zvuk pojil. Nic. Jen tlustá vrstva kumulonimbů.
 Zvuk postupně mizí, jako když se barva sepere a vybledne.

Dub v protisvětle
 Blížíš se ke křoví:
 pohyblivé černé siluety
 mikro pohyby
 z větve na větev, zároveň to píská
 pohybovat se a zpívat si pohybovat se a mluvit
 je jich pět na stromě šup přemístění
 zpívají a jejich trajektorie vytvářejí ve vzduchu síť
 Boční pružná větev? Šup!
 Pozice na mini-větvi, lehká
 větvička se zhoupne pod mikro-váhou ptáčka
 větvoví se pohupuje
 dřevo utichá
 spánek?
 mizíme?
 jeden pak druhý, šup!
 není vidět, jak ulítnou ostatní
 je to grafika, co se rozpouští v dešti
 touha po změně?
 žádný problém! letíme na jiný strom!
 proč si to zbytečně komplikovat?
 a co když jde jenom o polohu vůči obloze?

hele tady jsou borovice
 drobné jehličnany bez pláže.
 skryté mokřady? vysoké stromy
 borovice, borovice, borovice
 mezi nimiž se vznášá ta vůně horkého léta
 nebo, nebo... hlíny
 plocha, jezírko?
 najednou kolmé slunce na světlý písek
 písek, kamení a
 kloužeš po – vzduch vedle
 nos ti udeří o zem – krev teče až ke rtu
 kameny obtisknuté na tvých dlaních – jak ses pokoušel zastavit pád
 začátek něčeho, co – no dobrá
 zeleň jehličí? Pták, který?
 najednou slunce? – zvedáš se

Odtrhni se. Není to otázka způsobu. Prostě do toho jít. Udělat to. Odtrhuji se, odtrhuješ se.
 Žádné odvolávání se na něco. Duševní katastrofa?

dalo by se říct, že ano
 s ohledem na –
 je to opora
 je to přesně
 ono

Kráčíš potměným parkem. Přemýšlíš zpomaleně, způsob, jak být nehybný v čase. Vycházíš. Tmavě šedivo. Prudký úder větru. Popraskané listí kaštanů – prázdné skořápky – rozseté po asfaltu. Vítr. Šustění listí = zvuková plocha
Pohyblivý zvukový pokryv. Listí padá ve spirálách. Všechno je v pohybu.

Dostihový bar, zpomaleně – koně na obrazovce vytyčení do výšky. Několik lidí tam sedí šedivé pohledy. Mozaika ze šedých obkladů. Rozhovor? Nezřetelný.
Procházíš kolem.

V dále slyšíš sopránový hlas, tady to je: malý dvorek, sešlapané staré nepravidelné dláždění. Luxusní sídlo do U. Dva fikusy, bambusové křoví atd... Dvě ležící sfingy rámuji schodiště. Slunce se přes okna odráží do dvora. Zvuk hlasu klesá, doprovází ho klavír.

Kos na diagonále, šup na nízkou větev ve křoví. Zastaví se tu, zvedne hlavu pak přelítne na vyšší větev.

Slyšíš zvuk saxofonu, který nastupuje do sóla, Take five?

Tady komorní hudba. Pokoktávání houslí přes ostatní nástroje. A tady kontrabas, bicí a pak piáno.

Z druhé strany hraje piáno klasiku, Chopin?

Kontrabas rezonuje ještě i v dále.

Vrabci. Ženy se baví na dvorku. Basketbalový míč 6 metrů odsud. Křik. Údery holubích křídel.

Rozezpívávání. Á é ó.

Dvůr se plní zvukovými diagonálami. Nástroje si odpovídají v hluchém dialogu.

Jako překrývání se pískotu hlídačů, když se zavírají velké parky – aby rozehnali návštěvníky a nasměrovali je k východům – buduje zvukovou geografii parku.

Pokračuješ.

Tady, pět mužů, žluté reflexní obleky + žlutá reflexní světla kamiónu. Hází něco do korby kamiónu.

Jejich ruce se zvedají v prudkých, mocných a přesných pohybech. Míží to. Míží to. Věci se propadají.

Sestupuješ po schodech do metra.

Souprava. Sedačky naproti sobě. Ona si čte, on se pokouší něco číst, obal přeložený, jako se překládají obaly od sešitů.

Oni tvoří rám. Skloněné, začtené tváře.

Vpravo on, nestálý pohled, modré oči, věta „Ten úhel nebyl ten pravý.“, jedno slovo, možná „úhel“ pak se jeho obličej zvedne, něco hledá? Četba je rozkouskovaná.

„Ona říká: „Dobrý večer, já–“ Zvonění, dveře se zavřou, nástupiště se vzdaluje rozmazané siluety. Pár odešel. Pak to pokračuje: „jsem se ztratila, světlo bylo tak – venku –“.

Ona vlevo. Vlasy na mikádo. Bledý obličej. Píše si poznámky na okraje stránek „*tady zmizení E.*“ pak si čte dál. Od jaké věty? „Muž se blíží k zábradlí a hledí do prázdna.“ Podtrhuje si: prázdna. Je to normální se zastavovat? – „Píííí... Břink!“ –

Z jaké strany? Tváří v tvář si čtou, na pozadí toho nekonečného tunelu se zatáčkami a opakujícími se světelnými skvrnami nebo na pozadí toho metra, dlouhé a vlnící se světelné roury, nespočet obyvatelstvo?

„Byla noc. Světlo pouličních lamp mě oslepovalo. Byla jsem zaslepená? To není tak –

„Příchod muže, hůl a černé brýle. Boty vržou.“ jednoduché se v tom dešti soustředit. Na trase mi chybí některé obrazy. Možná jsem zavřela –“

Znovu chce něco podtrhnout, znovu si přečte: „Na trase mi chybí některé obrazy.“

Krátká odmlka. „Možná jsem zavřela oči,“ vrací se k tomu.

Muž zvedá hlavu. Světlo nad ním se třese, zní Vrrrrrrrr. Dojmy jsou – pokračuje: „– možná, nepamatuji se.“

Ona třese stránkou, šustí to.

On se dívá na vlastní odraz? Dívá se na čtenářku?

Ona si drží knihu velmi blízko u obličeje, ale dostatečně nízko, aby byly vidět její černé oči. Pohlčena: „a dny ubíhaly. Jak si to přiznat. Slova mu scházela a už nevěděl, za jaký konec to uchopit.“.

On pokračuje: „když padala noc, ještě přšelo. Chvillemi se ozývala bouřka. Nebyl to –“

Vyjít z rámce. Už se na ně nedíváš. Zavíráš – tma. Už jenom zvuky. Rozhovory.

Nebudeme na ně čekat oni nás doženou – Podívej se je to jednoduché: přístupové schodiště A dvůr atd.
na schodech se zatočí hlava – Kde se potkáme? – Úplně nahoře – Uvidíš –

Tvoje tělo, noční prostor. Nekonečně černý.

Ale ten princip je jednoduchý – stačí, aby ses naučil vidět své tělo mezi liniemi ulic. Nad každou věcí se zastavujeme, nad každým rohem, nad každou skulinou, a zapomínáme na to, proč se neustále přesouváme.

Vystupuješ z metra a jdeš podél malé ulice.

Vidíš ji zdaleka. Je jako průrva. Postupně se blížíš a skláníš se nad ní. Pozoruješ její nepravidelný tvar a způsob, jakým pohlcuje světlo. Je to černá louže. Z jistého úhlu – tady, například – když máš hlavu narovnanou a díváš se zešikma (úhel 35°), se ta černá zdá být bez poskvrny – ryzí čern – co to je? Rozlitá káva? Benzín? Mořidlo? Ne. Surtec 621? Ne. Tuš? Černá barva, kterou tu někdo omylem rozlil? – Jako by chtěli všechno přetřít na černo. – Žádný otřes ani závan větru, který by rozechvěl hladinu. Žádný odraz. Neporušená tekutina.
Jako zastavení – pomlka – ticho v oku.

(černá skvrna)

Znovu na to myslíš. Na prázdnotu? Ne, na tu průrvu, na kterou se teď díváš. Vedeš vyšetřování mezi latencemi.

Hele, číslo popisné 36, vcházíš tam, někdo ti podrží dveře. Šup.

Patra ubíhají. Čtvrté, zastavení – lehký otřes. Dveře se otevírají. Odtlačuješ kovovou mříž a vystupuješ, kráčíš po červeném koberci a zazvoníš.
Přes dveře zaslechněš zvuk. Fén. Variace. Modulace foukaného vzduchu, zvuk se mění podle směru a vzdálenosti od těla. Dlouhé vlasy? Hlava vzhůru nohama?
Dveře se otevírají – mužský hlas přerušovaný – zavírají se. Někdo schází ze schodů. Míjíš se s ním. Kroky se vzdalují. Odmika. Světlo na chodbě zhasne. Žárovka ve výtahu osvětluje zdi přes prosklené dřevěné dveře a mříž z černého kovu. Geometrie rozmazaných stínů.

Teprve druhé patro. Stoupá to určitě až do šestého nebo sedmého patra.

A tady čekáš. Buldog zlehka štěká v bytě o patro níž. Pravidelné zvuky. Hluk dětí, cinkání talířů a dalších předmětů. Nevíš, odkud to jde.

Co říkají? –

Hned vedle, jsi si tím jistý, slyšíš noty, údery do strun. Prokládané dlouhými tichy.

Žádný hlas jenom noty jedna po druhé, jako by je někdo někde rozsypal. Jako když končí bouřka.

F – a potom C.

H – G.

Kdyby měl člověk odstup, možná by v hlavě poskládal melodii, ale tady se raději ponoříš do těch pomlek. Potápění. Člověk odtlačuje vodu otevřenými dlaněmi, se sevřenými prsty. Pomalu mýjíš skálu.
D.

Nota je jasná. Klesáš zpátky. Plaveš ve stopě té noty, v jejím negativu, tam, kde realita utichá.

Oblázky? Vodní řasy.

Cis.

Další nota a znovu se potápíš. Kde jsou hlasy? Voda všude kolem. Hladíš pevný písek.

F – G.

Plaveš pozadu, vlasy se ti dostávají před oči. Leháš si na dno, tvoje tělo stoupá.

H.

Na hladinu.

Dveře se otevírají, vstupuješ. Chodba, parkety. Vcházíš do dvou propojených místností. Procházíš tou první: skříň, pracovní stůl, stojan na tiskárnu, počítačový stůl, černý mřížkovaný koš na papír, díváš se skrz, jsou vidět nohy sekretářky? Nohy její židle. Sedáš si na jednu z rozvrzaných proutěných židlí, jsou tu dvě dřevěné dětské židličky a jeden malý stolek v rohu. Uprostřed místnosti šestiúhelníkový bambusový stůl na tureckém koberci. V rohu obří fikus a převislá kytka. Vedle malý stojan na časopisy ze světlého dřeva.

Parkety, lišty.

Zed' – jen obtížně určitelná barva – do oranžova/lososová? Karmínová? Ne, moc do červena. Spíše Siena pálená. Spodní část zdi je víc do tmavě oranžova.

Dvě nástěnné lampy. Tři obrazy zavěšené na zdi: reprodukce děl od Kandinského, Paula Klee [Paul? Paul?] Paula Klee a špatně udělaná olejomalba, (spojení oranžových hor a hor zasněžených, modrá obloha). Dvě velká okna, kovové žaluzie, černé kované zábradlí, vágní liliovité motivy. Tři plakáty. Bílá magnetická tabule. Tmavě oranžový litinový radiátor na teplou vodu.

Zvedáš se směrem ke dvojitému oknu, zastavuješ se na půl cesty.

V rámu okna, obloha posetá vlaštovkami.

Obraz v reálném čase. Všechno je v pohybu.

Leháš si do modře. Rozlehlá pastva pro oči.

Tělo unášené pohybem letu – přemístění

klouzáni vzduchem, chvění vzduchu, zatačka, rovná čára. Mimo záběr.

Pomlka.

Trháš papír a procházíš všemi prostory: pohneš se-zvuk, pohneš se-zvuk.

Znovu si sedáš. Čekárna nebo nudírna? Ostatní neexistují.

Jsi na řadě. Lehký otřes. Bereš si věci, tvůj kabát se zachytává o opěradlo proutěné sedačky.

Sedáš si do židle naproti foropteru, elektrické zvedání židle. Rameno foropteru klesá, zatímco se stůl otáčí o 90°. Čelo proti zakulacenému plastu, brada zapřená, obličej stlačený. Vidiš písmena... Vypadá to jako přístroj na nucenou četbu. Pomyslíš na reading stands z roku 1892. Vleže nebo vsedě, malý stoleček, sklon 90° nebo 180°, kloubové rameno se stolkem s dalšími knihami nebo promítání světla přes mikrofilm, zabudovaná páčka pro pohybování textem, 1935. Díváš se přes skla. S I H R D F U. Druhý řádek. O T J K R A Q G B V

Třetí řádek, písmena do sebe zapadají; okolní rozmazanost. Světlo je smutně žluté, zdi ordinace jsou pokryté zvláštní hnědo-béžovou hmotou, písek? Znovu se díváš na písmena:

LETJERABU

Hele.

CERNESKVRNYNASEDEOBLOZE
KRIKZPEVPROTINAJIVZDUCHASKLA
DAJISETECKOVANIJEJICHTELVEVYSINA
CHOPISUJIVUCKAPOTOMDALSIPISMENA

Každých patnáct vteřin zazní výkřik. Zvuky se hýbou. Uklidníme se. Žádní jeřábi, žádní jeřábi, jenom písmena...

Retinografie, BLESK super blízko od oka.

Hotovo. Obraz tvého oka. Super přesný.

Zkušební brýle 8 skel, slitina titanu a pružného plastu. Pohodlné? 48 gramů...
Vidět. Něco.
Hotovo.

Procházíš chodbou, parkety vržou.
V mezipatře si čteš čísla napsaná na papíře.

Pět ulic, dvacet devět minut, 2,3 kilometru.
Bereš si kolo, rovně, počkat 43 vteřin, zelená, šup doleva, potom – vzduch ti bouchá látkou o kůži – rovně a doprava. Malá stinná ulička. V prodloužení se mění jméno ulice. Zatáčka doleva, necháváš kolo tady.

Mramorové schody. Ffffft, tady.
Velká galerie, křídlo Denon. Díváš se na *Koncert*, zpívají? Ne, ladí. Koncert v očekávání, vznikající. Jeden hudebník ukazuje špičkou smyčce jedno místo v partituře dítěti, které obrací stránky, druhý si ladí loutnu. Olejomalba... 1615. Lionello Spada.
Dvoje housle, loutna a stará kytara položená na stole. Dva hudebníci, dvě děti, čtyři nástroje. Bledé-osvětlené obličeje se jasně rýsují proti černému pozadí. Plochy červeně-oranžové barvy jejich oděvů. Siena pálená?

Parkety vržou.

Prázdná. Poodstupuješ, abys lépe viděl. Jedna z postav, částečně zády, má hlavu natočenou tváří k divákovi. Je to dítě, ukazovák pravé ruky si drží před pusou. Usmívá se. V levé ruce drží housle, z nichž vidíme jen krk. Zbytek nástroje je zakrytý stolem, na kterém je červený ubrus. Dítě uprostřed, obklopené oběma hudebníky, míří svým pohledem kamsi mimo obraz [v očích má zaujetí zaposlouchané osoby], přičemž prstem ukazuje na pasáž v partituře.

Kreslíš pomyslné diagonály obrazu: jedna prochází levým okem dítěte, které poslouchá, druhá vede podél houslistova smyčce.

Ruka, která drží smyčec, a ta, která ukazuje na partituru, jsou od středu obrazu stejně daleko a jako by byly přes úhlopříčku jedna odrazem té druhé.

Oči obou hudebníků se sbíhají k pasáži ve středu pravého listu sešitu.

Zdroj světla se zdá být po levé straně mimo obraz, ruka a krk loutnisty, stejně jako obličeje dětí a houslisty jsou osvětlené.

Obličeje loutnisty a jeho nástroj jsou ve stínu, ale tušíme kudrnaté zrzavé vlasy.

Oblouk paže [ruka dotýkající se strun] loutnisty odpovídá oblouku paže houslisty [ruka položená na kobylce, prsty složené do akordu], zatímco jeden se shýbá nad svou loutnou, druhý se naklání dozadu, aby ukázal dané místo v partituře.

Děláš si seznam:

- hudebníci se dívají do partitury [jeden paži směrem dolů, ohnutá záda, druhý paži nahoru, záda prohnutá]
- jedno dítě se dívá do prázdna, druhé na diváka [počáteční bod partitura, osa x: pohled do prázdna, osa y: pohled vpřed]
- spirálovitý pohyb vycházející ze středu obrazu [smyčec]: ruka, paže, ruka, ruka, paže, hlava, hlava, ruka, hlava, paže, paže, hlava, ruka

V Morseovce to dává [bereme-li ruce jako mezery]: – – • • • – – •

T NE ATE: Tohle NEní nA TEď. Všechno je jenom odklad splátek.

Koncert odložený na později/ze záznamu, jelikož si hudebníci ladí nástroje, hledají shodu.

A co ten morse? 1903, píp píp píp pííííp pííííp pííííp píp píp píp
Proč to chceš rozšifrovat?

Dělá to: obraz → zvuky → slova → ticho

Díváš se na 300 metrů dlouhou chodbu. Vystlanou těly, pohledy, dvourozměrnými předměty.

Je zde mužský portrét od Franciabigia, přibližně 1510. Muž v krajině.

Dojem rámu sevřeného kolem jeho temně černé busty. Jako by to byla taková trhlina v obraze.

Černá masa. Obličeje napůl ve stínu. Ruce světlejší. Na pozadí prosvětlená modravá krajina, strom, budova, kopce, mrak.

Před budovou, dvě skoro nepostřehnutelné postavy (jedna v červeném, druhá v bílém).

Je sám před krajinou. Hladký-jemný obličej, pohled zamyšlený, ale nikoli ztracený [říkáš si, že drží myšlenku jako tu postavu rýsující se na obzoru]. Možná je obraz prohozený a to, na co se dívá, je vidět za ním?

Zanechej domněnek.

Hypotézy. Myslíš na drapérii. Drapérie, drapérie.

Objem drapérie.

Zvučné chodby. Díváš se na pravou ruku Niké Samothrácké.

Napnutá, prázdná. Už zbývá jen prsteníček a palec. Tělo nenávratně oddělené od ruky.

Procházíš vnější galerii – posloucháš odrazy zvuku saxofonu pod arkádami.

Zvuk jako by se prodlužoval v ohybech kamene – donekonečna miniaturizovaný – jako tvůj obraz odrážející se ve dvou zrcadlech postavených přesně naproti sobě. Saxofon a ozvěny.

Na ulici, jdeš. Je to jako roura plná obrazů. Nedíváš se. Kloužeš. Protahuje to barvy. Už to není poznat. Už nic nevidět. Barvy už vůbec netěsní, magma. Všechno je ucpané. Jsme uvnitř nerezové čajové konvice.

Obraz se obnovuje před zeleným portálem. Projdi dvorem. Jdi po dlaždicích. Přepážka. Ano, ty blblblblbl. Děkuji.

Bazén

Uprostřed stropu otvor. Je to naproti tobě.

Voda ti cáká do obličeje.

Vodní hladina narušená 1 346 mini-vlnami + voda visící ve vzduchu.

Možná jsou pod hladinou proudy? Voda ti zatéká do nosu, chvíli se dusíš. Tvé oči naproti zlomku nebe, řez. Plaveš na zádech. Nepravidelné pohyby. Jsi mlýn o dvou lopatkách. Tvá paže stoupá k hladině, dotkne se kyčlí, zvedne se do vzduchu, kruhová výseč, ponoří se do vody, kruhová výseč, atd. Jsi zachycen ve hmotě. Tvé oči na vertikále. Výsek oblohy v pohybu. Mrak tě mívá v protisměru. Modro. Hledíš. Pohyblivý úhel pohledu na řezu oblohou – 30 minut. Odvíjející se páska. Kolmé panorama, ubíhající nebe. Tvůj film. Tvoje tělo přemísťuje metry krychlové vody. Zpomaleně se vrháš do modří bazénu.

To je ono. Tvé tělo jako mlýnek na obrazy. Modrá + bílá. Modrá. Bílá + modrá. Modrá. Modrá. Vylézáš.

Hele. Arabské zpívání v šatně + fén + matné zvuky dveří od skříněk, jak se otevírají a zavírají.

Zcela napnutá. Kůže. Napnutá těla pod neonovým osvětlením šatny.

Vracíš se k modří.

Kráčíš, proti proudu Seiny. Světlo, šikmý úsek od bodu A k bodu B.

Ptáci se shromažďují do hejna

v časovosti letu

zimního letu

obkreslují křivku a stoupají

Nedotčený Kristus čeká na katedrále

Pták přelétá z jedné zvonice do druhé a zastavuje se mezi chrliči ve výšce 82 metrů.

Stíny ptáků na fasádě.

Let těsně při zemi. Postupné stoupání, prostor na to je. Nabrat výšku.

Let na místě a pak obnovení pohybu a mávnutí křídlem, šup, kolmá zatáčka, tak jo, poletíme touhle ulicí.

Sleduješ pohledem. Mizí to.

Trajektorie je spíše lineární, jen úder křidel občas vytvoří lehké zvlnění čáry: mikro-křivka.

10 jich stoupá směrem k západní straně katedrály, co kdybychom to zkusili?

Minutí se s 5tičlennou skupinkou, která se vrací k ulici Roberta de Croucy.

Oko napůl cesty.

Super rychlá sedmičlenná skupina nad hlavní ulicí a pak zase klesání ve spirále.

Odlet padesáti ptáků přímo čarou na náměstí kardinála Luçona.

Tady, zvlněná trajektorie holuba hřivnáče, úder křidel, prudká stoupání, klouzavé klesání. Šup.

Zatímco holub doupňák obkresluje kruhy přerušované klouzáním na křídlech.

Hele, ubývá světla. Osvětlená už jen fasáda.

Mhouříš oči, sledovat jen pohyb ptáků. Kolemjdoucí mizí.

Dav ptáků přilákaný na jedno místo. Střemhlavé klesání. Údery křídel.
Zrovna tady. Kloužeš podél vzduchu.
Tečkované mračno ptáků, zatačka, kotouč, který se roztáhne a pak zase smrští.
Proděravěná plocha.

Ptáci, ptáci, ptáci. Lokty se opřeš o kamennou zeď na nábřeží. Seina šedivá masa.
Tři raci plachtí vedle sebe. Stejná rychlost. Dokonalé.

«Auto na tebe čeká.»

Díváš se. Je to černé auto.

Nastupuješ. Vůně. Kůže? Paříž za sklem.

Všechno zrychleně. Vrháš se do dálí, jede to. Uvnitř to vytváří jakési ticho. Vše je vystlané našedivělým kobercem. Skoro vždycky to tak je. Zadušené zvuky. Uvnitř auta se tělo vznáší. Oknem sled návazných barev. Už to zase začíná.

V levé kapse máš tři obrázky. Koukáš se:

Takže nohy ve vodě. Jsou vidět nohy ve vodě. Jaký filtr, modrý? Úplně zelený?

Je ten obrázek přes filtr? Je to možné.

Jaká voda? Je to moře, možná... O co tu jde s těma nohama ve vodě?

Zarámování. Místo? Zbývá dourčit. Všechno si zaznamenáváš. Chybí část obrazu.

Je to zabrané z pohledu – nohy viděné svrchu.

Pod nimi propast? Voda daleko. Nohy ve vodě. Žádná propast.

Obraz je tmavý. Žádné prudké slunce. Stinné jezero? Starý bazén?

Nohy v modrém laboru. Jakože lázeň na nohy. Kuchyně, koupelna? Bílé dlaždice.

Vůbec to není, co sis myslel.

Ne, ne. Řeka/riviéra.

Díváš se na jiný obrázek. Interiér v noci. On se tam dívá. Ona je přede dveřmi, nahá.

Rozhovor. Mohla by to být filmová scéna, ale není jasné, co si říkají.

Bylo by to s vietnamskými titulky. Mluvili by o bodu, kde se všechny přímky sbíhají.

V další scéně se on opírá o bílou zeď. V džínové bundě. Ona už tam není. Asi je mimo záběr.

Poslední obrázek: Je to obdélník bílých mlžných mraků zakrývajících tmavou modř.

Postupně se vzdaluješ od centra.

Tunel nad městem s různobarevnými průsvitnými okny.

Zelený filtr přes město: vidíme všechno v barvě kaštanových listů. Člověku je tak dobře. Je to zvláštní. Projíždíš křížem krážem barvami: město v červené, trochu moc živé, nacucané hemoglobinem. Žluté, zestárlý, překonaný obrázek. Kyselá oranžová, to narušuje rovnováhu. Noční modř, elektrická budoucnost. Všechno brzy zmizí. Fialová, saturace, konec kyselosti.

Jsou vidět předměty, předměty, předměty.

Městský okruh. Dálnice A6. Krajina je zamaskovaná. Proniknout zdmi. Proniknout zdmi. Proniknout zdmi.

Některé tunely nechávají střídavě procházet paprsky světla. Dlouhé temné úseky a pak široké průhledy oslepujícího světla.

Za předměstím přicházejí rozlehlé krajiny. Pohled se znovu rozšiřuje.

Bílá obloha. Jako by zrušili samo nebe, jednotvárné. Bílo, nic. Vytištění ptáci? Ne. Ani ne.

Bylo by třeba udělat studii a statistiku týkající se různosti prožitků a produktivity podle množství světla, teploty, rychlosti větru.

Co člověk cítí a co vymýšlí/vyrábí/spotřebovává během bílého dne, negativu noci.

A naopak, jak se člověk cítí za bouřky, v dešti, když je slunce, když plují mraky – jaké mraky? Kumulonimby, altokumuly, cirrokumuly, altostraty, stratokumuly, straty, kumuly, cirry a nimbostraty. Rozvíjíš obrazy. Jsi spíš vysoký skvrnitý mrak ve stylu cirrokumulů, nebo mohutný dešťový mrak, ve stylu nimbostratů? Všechno to je otázka obraznosti, rychlosti větru, úhlu dopadu paprsků – slunce nebo městské osvětlení, zespoda/shora–. Kdybys rozeznal tvary, obrysy, možná ještě s průřezem a

pohledem shora spojeným s další dokumentací ohledně teploty, umožnilo by ti to poznat druh mraku a domyslet důsledky.

Podívej se na Norsko, neustálá noc s polární září, to taky není špatné. Jenom polotrvalý stav oblohy, který vyvolává ztrátu záchytných bodů, říkála, že spala několikrát za den a že tam nebyla opravdová noc, den v noci, noc ve dne tečkovaná v temnotě.

Oči, které se chvějí při pohledu na stromy, na mlhu, v níž všechno mizí – Pole-zpěv

K zaznamenání

Vinice – pruhy – kopce.

Naprosto modré nebe.

Krávy natištěné v polích.

Mlýn/koně

To je ono.

Zaznamenáváš si všechno, co vidíš –

Například – srna zezadu nehybná uprostřed pole – poznamenáš si to nahlas.

Řepková pole zároveň napravo i nalevo od cesty – zaznamenáváš si – zdáli jasně žlutá barva – zblízka, vrstva zeleně pod tou žlutí – podrobně si zaznamenáváš – racek v letu těsně nad zemí – první objevení se vlaštovek – odkud se berou?

I když tu není nikdo, kdo by tě slyšel, poznamenáváš si: nic se neztratí

Větrná elektrárna, větrná elektrárna, větrná elektrárna... – nízké domky.

Objev 3 nebo 4 dosud neznámých druhů ptáků?

To je dobře.

Přítakej, když ti někdo něco řekne.

Není na tom nic poetického: je to jen permanentní stav věcí.

Bílé skvrny ve stromech: rackové?

Staví si rackové hnízda na stromech? – nemožné: blány na nohou.

Barevné skvrny? Všechno je v průhlednu.

Místnost je prázdná.

A pak už nic.

Pes spí? To nevadí.

Díváš se okýnkem auta:

Obloha se nad obzorem vyjasňuje.

A v tom se to stane. Moment zlomu.

Během minuty projít barvami, žlutá přechází do oranžové a zároveň o malý kus dál v jiné části oblohy přechází oranžová do červené, fialová linie, šedočerné zarámování mračny.

Jako barevný mech.

Jasně žlutě oranžový

navrchu s pokrývkou šedomodrých mraků.

Projíždíš – noříš se do krajiny nasáklé touto nepředstavitelnou žluto-oranžovou barvou.

Realita se zdá být mangově zbarvená.

Plující mraky přecházejí do šedomodra.

Právě v tu chvíli, jsou to sotva čtyři minuty, co se pohybuješ zároveň s tím, jak se světlo rozvíjí.

Prochází silnější vrstvou –

Nebe se neustále mění: nemůžeš všechno vidět.

Obloha končícího dne. Louže v barvě berlínské modři.

Černobílá silnice. Díváš se na tečkované bílé čáry uprostřed silnice. Objevuje se to mizí to, objevuje se mizí. – – – – v negativu.

Větrné elektrárny, jak nahodile blikají, vytváří to rytmus. Pam-pam, pam – pam, pam-pam, – pam – pam, pam-pam, pam – pam. Dvě osminy, osmina, čtvrtka, dvě osminy, osmina, čtvrtka. V noci.

Myslíš na Noc na Champs Élysées

a když to vezmeš ulicí Pierra Charona, která šikmo přechází do ulice Petra I. Srbského, budeš

procházet kolem výloh luxusních obchodů

a možná si všimneš

když budeš kráčet dolů k jihu po levém straně ulice

s tváří otočenou k protějšímu chodníku
dvě nehybné siluety – vypadají jako obrazy přitisknuté k velké jednotvárné světelné ploše – neonově
bílé – 7x3 metry, tmavě černé siluety
pak uvidíš, jak se ty siluety jemně rozpohybují – jedná se o dva muže umývající výkladní skla.

Dostáváš se na ono místo. Světla auta osvětlují vesnici záběr po záběru: zdi domů, portály, jezírko,
hřbitovní zeď, zahradu, kostel a náměstí.
Světlo se dělí na různé pohyblivé tvary, půlkruhy, trojúhelníky, obdélníky. Odrazy oken po cestě a
v dopravních zrcadlech nasměrovaných k obdélníkovým, černobíle pruhovaným cedulím. Nacházíme
se v Modulátoru prostor/světlo
Vystupuješ, bereš si kapesní svítilnu. Dvířka bouchnou, tlumený zvuk.
Lehký déšť ti dopadá na kůži. Kontakt nebe.
Několik pouličních lamp na náměstí kreslí na zem světelné kruhy.
Zasouváš zlatý klíč do zámku od branky. Cihlová barva. Něco dveřím brání v otevření. Polystyren?
Drn? Kámen, který se tam zakutálel? Trochu zabereš.

Dál v zahradě jsou podél domu přístavby.
Napřed ateliér. Otevíráš dveře. Místnost je temná. Nahoře udělali dvě malá okna a dvě větší po obou
stranách dveří.
Kužel světla z tvé svítilny zamíří na každou z věcí.
Pozoruješ tmavé trámy na stropě se zbytky vlaštovčích hnízd.
Tvoje tělo prota – protažené
prohnu – prohnuté
dozadu

v tomto prostoru bez společného měřítka – brzy opuštěného – nebo spíše odjakživa přerušované
opouštěného – stavební ateliér – sklad. Plíseň. Kapání vody.
Zdi nedotčené, nepravidelné. Prach. Střecha, tašky porostlé mechem.
Pokoušíš se chytit pavučiny jako svatební závoje – koštětem s teleskopickou násadou. Tělo prohnuté.
Padá prach.
Déšť houstne. Rytmika na taškách. Zapneš halogenovou svítilnu.
Co říkáš?
Je slyšet, jak za prkny opřenými vzadu v ateliéru teče – v přítmi.
Každý krok oblaček prachu. A tohle, co to je?
Tvé tělo chladne, vodní páry. Máš ztuhlé nohy.
Díváš se na černá okna, která vedou do noční zahrady.
Světlo vymezuje tento prostor. Prostor, ve kterém se nacházíme.
Hromady beden kreslí velké nahodilé stíny po šedivých zdech.
Prkna nasáklá vlhkostí. Všechno vyhodit? Změklý kartón, promáčkuté rámy.
Zvlněné fotografie – už není poznat co
Diapozitivy zapadlé ke dnu – koho poznat
kazety VHS, kazety DV, mini DV, D90...
Uložené bedny, které zůstaly nedotčené, modelářské vybavení se zeleně světélkující pěnou na výrobu
křoví a tmavě zeleným prachem na trávník.
Představuješ si miniaturní kopce se zvířátky, řekou, malou stavbou v pozadí, domkem?
Domkem, ve kterém se nějací lidé pokoušeli bydlet.
Zahod' koště celé oлеpené od pavučin. Hele, jedna ti splývá po rukávu a na zápěstí.

Vycházíš ven.
Ještě nevíš. Díváš se na ptáky, jak spí ve stínu jilmu. Tiší krkavcovití. Jsou nehybní ve výšce, všichni
pohromadě na tomto stromě.
V určitou chvíli zmlkli a zůstali tak. Pomlka. Podtlaková komora. Vrátit se na nulovou hladinu. Jenom
neslyšitelný dech ptáků v noci. Žádný vítr. Vytváří to tečkované přítomnosti, přítomnosti shora.

Tudy. Úplně vzadu v zahradě. Je to infinitezimální. Tvé tělo ve tmě tuhne. Jak se blížíš, jasně slyšíš
šustění svého oblečení. Klekáš si. Šumění listů. Po čtyřech – kolena se ti noří do trochu vlhké hlíny –
levou rukou odhrneš drobné větvičky: světluška. V tu chvíli pochopíš, že nesvítí celé tělíčko zvířete,
ale jenom jeho zadeček. Světlo, které vydává, je lehce nazelenalé. To směs dvou molekul, luciferinu a

luciferázy, vytváří toto světélkování, u samičky výraznější. Díky tomu ji okřídlený sameček v noci snáze najde. Tento druh ve městech vymírá kvůli neustálému osvětlení.

Míříš k domu. Otevíráš/zavíráš dveře.

Jsi v černé bedně, ne, v černé místnosti. Všechno mizí v hlubinách tmy.

Interiér/exteriér. Tmavá čern.

Interiér: dýchání, spící těla? Možná. Krámy. Stará dřevěná skříň, koberec, matrace na zemi, hromada haraburdí, staré obrazy, lesklé polštáře a přikrývky, pohovky, konferenční stůl zasunutý do rohu, poličky plné věcí, několik knih o horách a květinách. Bible? Prach. Staré krajčované lustry nebo něco takového. Skládací cembalo.

Okno je vystříhnuto po celé délce zdi. Panoramatický průhled ukazující horu.

Exteriér: zvuky hmyzu, lehký vítr, hory, údolí, hory v dálí, zatažená obloha.

Náhle – blýsknutí v dálí. Kde přesně? V údolí?

Světelný obraz. Krajina pod skenerem. Blesk. Vidíš všechno. Sinusoidu silnic, vypoukliny, sesuvy, siluety kostelů, stromů a ptáků, vesnice v dálí. Bílá obloha. Denní pohled jenom na chvíli, stop, cvak, čtvrt vteřiny. Bledý obraz.

Každý blesk vytváří jinou perspektivu hor a mraků. Jako by se všechno hýbalo a přitom to zůstávalo na místě. Každých třicet vteřin spirálovitý elektrický oblouk. Pak minutu tma. Černá a bílá masa mraků, stíny vrhané oblaky, siluety spících kostelů, stromů a ptáků.

Směřuješ do zadní části místnosti. Lehký zvuk vody. Je tam akvárium. Voda na 20°C. Světlo slabě osvětluje dlouhé a nehybné zelené řasy. Axolotl normálně žije v mexických jezerech Xochimilco a Chalco ve výšce 2000 metrů. Krčí se na dně akvária, opřený svými malými tlapkami o písek.

Jsme na dně sopky – blesky střídavě přicházejí osvětlit jeho tmavou pokožku.

Jeho vnější zábrý se podobají kapradinám. Zvířecí předek? Zvíře a rostlina? Ryba-žába-kapradina?

Jeho orgány mohou regenerovat a může strávit celý život ve stádiu larvy. Jeho pohyby jsou pomalé.

Dívá se na tebe? Myslí.

Pozoruješ jeho ústa mezi kapřími ústy a kočičím čumákem, s úsměvem.

Tady, je tu díra ve zdi, která vede do prostoru bez oken: jakýsi schod, potom dveře zarámované metr širokými kameny.

Vstupuješ.

Sotva chvíle

Chvíle sotva

Uf

Ocitnout se

v této nádrži

celé vystlané namodralými dlaždicemi

s touto svítilnou co tady vidíme?

Žárovku.

A v této nádrži

Až do této nádrže bylo navrženo

spoustu věcí + všude šterk (který tu zůstal po rozbité stěně, nezametlo se).

Od teď každá věc,

k nepoznání, zapomenutá, zaprášená, na vyhození.

Rozbili zeď jedné ze dvou nádrží, aby se tam bylo možné dostat.

A co kdybychom udělali místnost na přemýšlení?

S nízkým stropem, bez oken, modré dlaždičky, dokonalé.

Když je člověk venku a nemůže tam,
sní o ní.

na vnější zdi

jsou přesně zapsány

rozměry: D 3 m 75
Š 2 m 12
V 1 m 35
(napadá tě, plavat ve víně...)

Přesněji řečeno, člověk si v hlavě rýsuje ten prostor. Neviditelný prostor na myšlení.

Trochu jako všechna ta skladiště...

Sklady knihoven: vidíme knihovníka, jak míří k jednomu dveřím, zatačí za roh a mizí, představujeme si jeho kroky v uličkách s knihami, polici po polici, rezonuje to, září to. Nádrže a sklady knihoven; neviditelné prostory čekající na pravděpodobný odtok. S tím rozdílem, že víno teče do hrdel a mizí, zatímco knihy, ty se vrací do poliček, kde pokojně čekají na nové čtenáře-listující, a jejich stránky přitom postupně pomalu šednou.

Už to bude víc jak 50 let, co ty nádrže nesloužily.

Udělat z toho obří vířivku.

Prorazil by se strop, nad tím by se udělala veranda. Vířivka pod širým nebem.

Když je člověk uvnitř,
zmenšený, tmavý, zadušený prostor, tomu se vyhnout.

Ale i tak člověk sní, že by z toho udělal něco jiného.

NEMOŽNÝ PROSTOR: K PROMĚNĚNÍ / FREE CONTRIBUTION

Nádrže není možné rozbít: zničit je by mohlo ohrozit statiku domu.

Člověk si představuje život v nádrži.

Nádrž jako pokoj. Když se nad tím tak zamýšlíš, příliš se to neliší od cel v konventech nebo klášterech. Ale tato nádrž má opravdu nízký strop, četba vsedě.

A teď, když odcházíš?

Co jsi s tím prostorem udělal?

Naposledy o něm snít,

jako o všech ostatních prostorech tohoto domu.

Holubník, Venkovní kancelář.

Tři přístavky. Pracovny: ateliér, garáž, ateliér tvorba-oprava, sklad...

Půda, obří pokoj se šikmým stropem.

Římský sklep s arkádami, které ve skutečnosti tvoří podzemí propojující všechny domy: skryš.

Tento dům, kde jsi snil, že je poklad.

Tento dům, o kterém jsi snil, že je poklad.

Tento dům-poklad v očekávání.

Ted', když je tu vše, když bylo všechno vyprázdněno.

Když to skončilo.

Nehybný prostor nádrže je nutno vyškrtnout ze seznamu věcí, které je třeba vykonat, proměnit, které jsou v očekávání.

Jako ty ostatní prostory.

Už není třeba je v cokoli proměňovat.

Tato nádrž patří jiným.

Skoncovat s nádržemi.

Říkal sis, že to na to bude nejvhodnější místo, takže –

Začínáš. Rozmístíš dva stojany, prkno a schůdky. Speciální lampy.

Rozmístíš svůj materiál navrch schůdků. Zkoušíš, jestli je úplná tma, když je všechno zavřeno.

Seřadíš: vývojnice, víko od vývojnice, uzávěr, cívka, středový čep, těsnění, nůžky, trychtýř, film.

Zhasneš. Oči se automaticky zavírají. Tma se stává niternou.
 Dotýkáš se každého předmětu jako ryzích tvarů.
 Bereš kazetu s filmem, pomalu roztahuješ kovové okraje potom CVAK: film vyskočí, rozvine se: slyšíš jen plastový zvuk triacetátu celulózy.
 Salto dozadu. Pffffš. Ve chvíli pádu sis zacpal nos. Rána ti v hlavě udělá blesk, bičuje obrazy. Všechny jsou neviditelné, sevřené ve tvých rukou.
 Odstříhneš jazyček, aby film zapadnul do cívky, kde spustí kuličkový mechanismus, cvak-cvak, cvak-cvak, který umožní spirálovité navinutí filmu.
 Filmu se nesmíš dotýkat prsty, je pevný mezi tvým palcem a ukazovákem. Cvak, film ti vyklouzává z ruky. Prach by mohl poškodit tu – dýcháš ve tmě. Tvé ruce tápou. Nacházíš. Trvá to dlouho: zkoušíš, ověřuješ, rukama jako by to byly oči, kde se každá věc nachází, malý zářez, v němž jsou kuličky, které spustí film, umístíš to CVAK.
 Cvak-cvak, cvak-cvak. Navíjí se to. Cvak-cvak, cvak-cvak. Jde to samo. Cvak-cvak, cvak-cvak CVAK. Zasekne se to.
 Umístíš středový čep doprostřed cívky, sklouznutím, cvak, spustíš oba předměty pohromadě do vývojnice, pak zavřeš vývojnici uzávěrem a víkem.
 Podle druhu filmu necháš po přesně stanovenou dobu protékat vývojku smíchanou s přesným poměrem vody. Pak to budeš 6 minut oplachovat studenou vodou tak, že necháš vodu stékat po středovém čepu. Pak tam naliješ ustalovač také smíchaný s vodou. Počkáš 7 minut a pak to opláchneš studenou vodou. Po celou tu dobu se ti třese tělo. Počítáš vteřiny.
 A teď, otevřeš uzávěr ve tvaru trychtýře: vyndáš film, který je ještě černý stočený, sundáš ho z cívky a vidíš, jak se před tebou odvíjí obrazy v negativu.
 Film ještě opláchneš 7 minut pod vodou, ty obrazy tam jsou, pod vodou z kohoutku.
 Zahlédneš negativy, jako dno řeky zakryté odrazem stromů a oblohy.
 Tvé oči. Dívej se dobře. Zamrkej. Znovu. Soustřed' se.

Hledáš, nacházíš, CVAK.
 Ruka položená na mramorovém stole. Dlouho nehybná.
 Napít se vody. Napít se vody. Napít se vody.
 Jenom se otoč, tady. Trochu nakloň hlavu.
 Zakulacení obličeje, paže nad obličejem.
 Konečně, přemýšlíš zpomalene, způsob jak rozštěpit pohyb, přidat do tohoto těla nehybnost.
 Teď, ležící tělo: to ty, ty ležíš

Všechno zastavujeme, zhasínáme konec. Rozsvítíme neaktinické světlo. Dáš si negativ pod lampu, obraz je větší, vidíš detaily. Umístíš fotografický papír. Nastavíš kovové rameno zvětšovačku, 21x29,7 cm. Musíš vyvolat fotku o trochu menší, než je ten papír. Chvilke odmlky: šest vteřin. Zhasínáš červené světlo a zapínáš zvětšovačku. 1, 2, 3, 4, 5, 6, neviditelně se to uloží, šup! Všechno zhasneme, zase to červené světlo.

Ponoříš fotografický papír do misky s vývojkou, 5 vteřin, obraz se objevuje postupně, po oblastech, odstíny šedi. A je to. Chvilí ji opláchneš pod vodou, pak ji ponoříš do ustalovače, můžeš ji v tom nechat chvíli plavat. Než vyvoláš další fotku, nakonec ji opláchneš ve vodě. Pověsíš ji, aby uschla.

Vycházíš z nádrže. Slabé namodralé světlo prostupuje salómem.

Podíváš se z okna. Všechno je ještě tmavé. Hele, straka:
 - Straka si sedá do zelené trávy za cypřišem.
 - Straka kráčí napravo od cypřiše.
 - Straka je teď nalevo od cypřiše a sklání se nad trávou.
 Chvilí hledá zobákem v zemi. Odlétá do jedlových větví. Už nerozeznáváš černou a bílou.
 Hladké plochy.
 Pruhy bledě žluté oblohy na obzoru s čárkou červenooranžového mraku
 kde je věta?
 Hele, zesvětlalo to domodra
 Světlo prostupuje modř = žlutozelená
 Všechno se překrývá. Místa+barvy

Otevíráš dveře. Cítíš tu zvláštní vůni začátku. Kráčíš po vlhké trávě.

Křup. Křup. Křup. Nějaké zvíře někde. Údery křídel v křovisku, kolem kterého procházíš.

A pak nic. Zmlknout.

O kus dál mají koně hlavu skloněnou těsně k zemi.

Větve smuteční vrby kreslí na vodní hladinu / všechno se dá napsat, jen se mění typografie.

Pár káňat se nahoře rozletí do protilehlých stran / na hranici dvou prostranství

mezi dvěma rozlohami

zakřičí a pak se rozlétnou

ona letí na druhou stranu, on přeletí prostranství a sedne si tam na vrcholek dubu.

Odhalení/zjevení zahrady, nekonečná zeleň.

Jehličnany v sotva modrém jítu. Pták zpívá sám začátek.

Pěšina, travnatá. Lehké nepřímé šedé světlo / přicházejícího deště.

Ta pěšina, která zatačí a na jejíž konec není vidět. Očekávat lišku.

S sebou: pláštěnky, holinky, košík... Jednou to uděláme, vyrazíme.

A to světlo? Přesně tohle světlo?

Vydáváš se tou pěšinou. Vždycky to začíná takhle, pěšinou.

Vzadu je dům. Zastavuješ se uprostřed zahrady. Vysoká tráva. Máš pocit, že ses zmenšil. Prostor je přeskupený. Neúměrně velké traviny. Zvuky taky.

Kráčíš k. Na chvíli ztuhneš.

Nepopsatelné skládání zvuků.

Skoro úsvit.

Blížíš se, jsou tušit obrysy.

Jednu po druhé si všímáš šedivých siluet v mlze. Nehybné stromy.

Pak se vzdaluješ a všechno mizí, jako otočené stránky.

Krajina, ne jako celek, ale jako oddělené záběry, platan nalevo, napravo stoupající cesta, naproti sestup dolů, nalevo louka, ploty atd. Sami si stavíme krajinu, jako vesmír, který musíme rozstříhat a znovu poskládat ve správném pořadí. Hory se vůbec nedostavily. Jsme v 1 260 metrech, čistá bílá se zvony v dálce. Jediné, co je jasně vidět, blátivá a kluzká zem. Zvuky sílí, kulaté téměř nehybné siluety, ovce, postupné objevení se stáda v odstupňované šedi. Náhle, hluboký hlas, nerytmický křik zvířat. Slepé společenství vržené do mlhy.

Pohyb = cinkání zvonků.

Nehybnost = hluboký hlas (jsem tady, kde jste vy?).

Míří k vrcholku, v roztroušené skupině, ve skupinkách, po dvou, osamocené...

Často nehybné, zvedají hlavu důstojně orámovanou bílými kudrnami a hledí k vrcholku.

Dál jdeš po pěšině. Zvonky dál čas od času zacinkají v dáli. Mlha se postupně zvedá.

Kresba pastelem? Roztažené mraky, tenké, řídké. Znovu ticho, zastavuješ se na pěšině.

Ochrtělý štěkot. Jen hlas toho psa v tichém ránu.

Mohl bys třeba zorganizovat pozorování: každý den bys měl různá stanoviště, na kterých bys pozoroval jednu přesně stanovenou věc. Měl bys blok, do kterého bys zaznamenával pozorování z každého stanoviště.

stanoviště 1: Pozorovat nakupení prachu pod některými předměty nebo v některých rozích.

stanoviště 2: Pozorovat postup plísní okolo oken a v některých úsecích stropu a podlahy.

stanoviště 3: Měřit množství srážek spadlých v daném intervalu a změřit míru vlhkosti, (můžeš si vyrobit srážkoměr a ombrograf).

stanoviště 4: Zkoumat pohyb ptáků. Př.: kos si sednul na nízkou větev pak odlétne a opíše 180° oblouk z místa, kde v 16h37 stojíš.

stanoviště 5: Pozorovat růst žabince. Př.: D0, množství: 278 rostlinek okřehku menšího (typ lemna minor), D+1: 391 rostlinek okřehku menšího. (Každý okřehek vytvoří nový lístek, který se zvětší, pak se odpojí a vytvoří novou rostlinu.)

stanoviště 6: čichat a popisovat vůně obsažené ve vzduchu na daném místě v přesně danou chvíli. Př.: 19h26, pod břízami, vůně mechu, vzdálená vůně květin (křivouš, zimolez), pach vlhké zeminy.

Ideální by bylo vybrat si jedno nebo několik přesně stanovených míst o ploše 20 cm², kde bys mohl provádět všechna tato pozorování po dobu jednoho roku spolu se změnami světla, barev a zvuků.

Vidíš bílou cestu

jak se zřetelně rysuje

pevný bod
Se zvedajícím se prachem
Řeka na konci cesty-pole, škrábance od rozježené slámy.
Bahnitý okraj, vstupuješ do vody, nohy se ti noří do měkké hloubky.
Usazeniny z mrtvého listí, bahno, lehounké bláto mezi prsty u nohou.
Plovoucí částice se zvedají.
Váha se neodvažuje dosednout na tuto nestabilní, ochablou plochu. Je to hladké.
Posuneš svou nohu o 20 cm dál, voda se zvolna projasňuje.
Větve, listí, kamínky. Tvoje tělo vstupuje do vlnící se vody.
Proud ho jemně unáší.
Stromy podél řeky vytvářejí vodní koridor.
Všechny zvuky a pohyby je možné vnímat.
Zaznamenáme si, zařadíme, inventarizujeme.
Nechat se unášet proudem, člověk zezelená, už nedosáhne na dno, rozplyne se v řece jako
rozpouštějící se vodní řasy. Tělo už se nebrání proudu, jako když stálo s nohama zaraženými do písku.
Světlo proniká odrazem do zelené vody, fosforeskující paprsky.

Ptáci tě pozorují nad hladinou a ryby pod ní.
Odplouváš s řekou, cestuješ jako nit, klikatíme se krajinou.
Prolétnutí volavky stříbřité 10 metrů od tebe, s krkem dokulata stočeným pod hlavou. Bílý pták letí
vodorovně v tichu jako šíp.
Nebe je zakryté cirokumuly podobnými zpomaleným průhledným medúzám. Vrstvička oparu
v kulatých mini-kapsličkách.

Mohlo by to trvat roky.